מכלל דרבנן שרו כשאבוקה כנגדו –

It is inferred that the רבנך permit it when the torch is opposite it

OVERVIEW

The גמרא inferred that since רבי maintains that the bread is אסור only if it was baked when אבוקה כנגדה (but not if it was baked with the גהלים) this proves that the הכמים maintain that even by אבוקה כנגדה it is permitted to eat the bread (since the flame [and attending heat] come from wood that is burnt¹). תוספות discusses the ramifications of this ruling.

asks: תוספות

-2ואם תאמר לרבנן הואיל ובאבוקה כנגדו חשיב כמו שלהבת באה מן הגחלים And if you will say; according to the רבנן, since that even by the case of it is considered like flames which come from coals -

מאי פריך בסוף לולב הגזול (סוכה מ,א) ובהגוזל עצים (בבא קמא קא,ב) -

What does the גמרא ask in the end of פרק לולב הגזול and in פרק הגוזל עצים -

- והא איכא עצים דמשחן⁴ שהנאתן וביעורן שוה

'But there are עצים דמשהן whose benefit and destruction are simultaneous'; so why is there no עצים by these עצים? This concludes the citation of the s'מרא' question. תוספות comments; however, according to the aforementioned - רבנן

הא בשעת הנאה מבוערין הן כבר במקום השלהבת - 5

At the time of הנאתן the wood is already destroyed in the place of the flame from where we derive the benefit, so what is the s'מרא question?!

מוספות answers:

יש לומר משום⁶ דשיעור כזה לא חשיב הנאה אחר ביעורן לענין שביעית

¹ See תוספות כו,ב ד"ה חדש.

² The רבנן maintain that even if you are baking the bread with the heat of a burning איסור הנאה, which exists during the burning, the bread is permitted since the fire is a result of the איסור הנאה being burnt and destroyed, but not from the actual איסור הנאה itself (for the איסור הנאה is destroyed in the process of giving off fire and heat).

 $^{^3}$ The גמרא there states that by wood (עצים) there is no קדושת שביעית (the laws of שביעית do not apply to them) since the תורה writes (in נהר] אויקרא (ויקרא לכם לאכלה) that שבת הארץ לכם והיתה שבת אוא, this teaches us that קדושת שביעית is only by items where their benefit and ביעור (eradication) are simultaneous (just as it is by eating; we derive benefit from the food as we are consuming and destroying it). However by עצים, one derives benefit from them after they are burnt and become coals (and we cook with the coals), so the ביעורן is after ביעורן.

⁴ עצים דמשחן are 'oily' trees which are used to make torches (רש"י) or used to warm a room (תוס'). In either case seemingly the הנאה וביעורן are simultaneous we derive the benefit as the wood is burning (similar to eating).

⁵ The רבנן maintain that the flame is a result of the destruction of the wood; the flame burns as a result of the destruction, but not simultaneous with the destruction (as it is by bread where we derive the הנאה together with the ביעור [see (however) footnote # 8]).

And one can say; that because of this miniscule amount of discrepancy between and הנאה אחר ביעורן, the burning of עצי משחן cannot be considered הנאה אחר ביעורן -

- 8 שהרי באכילה דמינה ילפינן התם ליכא לגמרי הנאה וביעורן שוה דמינה ילפינן התם ליכא לגמרי הנאה וביעורן שוה For even by eating from where we derive there the rule of הנאתן וביעורן שוה, it is also not perfectly הנאה וביעורן שוה -

ילא ממעטינן אלא שאר עצים שאין הנאתן אלא אחר שנעשו גחלים לגמרי $^{\tilde{6}}$ - אר ממעטינן אלא שאר עצים שאין הנאתן אלא אחר שאין הנאתן אלא שאר עצים שאין הנאתן אלא אחר שמעטינן אלא שאר עצים שאין אלא ממעטינן אלא ממעטינן אלא שאר עצים שאין הנאתן אלא אחר שיין אלא אחר שאין הנאתן אלא אחר שאין הוא און הוא און

תוספות anticipates a difficulty:

ולרבי עצים דלא משחן נמי הוה ליה למיסר

And according to רבי (who maintains that by אבוקה כנגדו it is considered as deriving benefit from the תורה itself) the תורה should have prohibited even עצים as part of דלא משהן -

- ¹¹ שוה ביעורן שוה כנגדו הנאתן וביעורן שוה

For according to רבי wherever it is אבוקה כנגדו it is considered – הנאה וביעורן שוה

תוספות responds:

 $-^{12}$ ואיכא למימר הואיל ורוב הנאה אחר ביעור אית לן למימר דלא אסרה תורה בהן And it is possible to say; since the majority of the benefit (by other trees, not עצים דמשחן) is after the ביעור, we can therefore assume that the חורה did not prohibit those trees with the איסור שביעית.

asks: תוספות

- אבל תימה למאן דאמר 13 לוחשות 14 לרבי אסורים אמאי לא אסר בכל עצים בשביעית

 $^{^6}$ The הגהות הב"ח amends this to read דמשום שיעור (instead of משום דשיעור).

 $^{^7}$ In reality the מותר, therefore by אפה בו את הפת the bread is מותר, however there still should be קדושת by מותר as עצים דמשחן עצים דמשחן by עצים דמשחן acontinues to explain.

⁸ Even by bread the benefit is derived somewhat after the ביעור (we first chew and swallow the food [which is the and afterwards reap the benefit of its nourishment). However it is so close as to be considered הנאתן וביעורן and afterwards reap the benefit of its nourishment). However it is so close as to be considered הנאתן וביעורן with the הנאה וביעור are also very close in time. See 'Thinking it over' # 1.

⁹ By עצים for coals the destruction of the wood takes place much before we utilize the coals.

 $^{^{10}}$ The אמרא (according to רבי) should not have asked only from עצים דמשהן (that by them it is הנאתן וביעורן, but rather by any tree which is used as an הנאתן וביעורן שוה.

¹¹ That is why he rules that הפת אסורה if it is baked באבוקה כנגדו for we derive benefit directly from the עצי האיסור (while it is being destroyed).

¹² We always follow the majority (the רוב הנאה of trees is after they are burnt and become coals, therefore even if one happens to derive benefit from it while אבוקה כנגדו there is still no קדושת שביעית on these trees.

¹³ On אבוקה.

However, it is astounding! According to the one who maintains that prohibits (eating the bread which was burnt on) glowing coals, why did they not prohibit all trees on שביעית -

שהרי הנאתן וביעורן שוה¹⁶

For according to this מ"ד their שוה are הנאה וביעורן -

הואיל ולא חשיב להו מבוערות כשהן לוחשות¹⁷ דבאותן הוי עיקר הנאה: Since he does not consider them destroyed when they are לוחשות, for the main benefit is then with the burning coals! חוספות does not answer this question.

SUMMARY

עצים דמשחן (even though technically עצים וביעורן) however they are similar enough to אכילה that they should be included in קדושת שביעית. Even according to רבי the main הנאתן לאחר ביעורן is when they become coals at which point it is הנאתן לאחר ביעורן (but seemingly not according to the מ"ד that even by גחלים לוחשות they are אסורין מככסילוות נחשות (רבי לוחשות עדים).

THINKING IT OVER

- 1. According to the conclusion of תוספות is the min הנאה וביעורן שוה the same by עצים as it is by אכילה, or is there a difference?
- 2. The גמרא (there in סוכה and ב"ק answers the question of גמרא איכא עצים והא איכא עצים להסקה הן עומדין (so they are certainly הנאתן אחר ביעורן). Is the last question of חוספות (on the מ"ד that אוסר אוסר even by גחלים לוחשות (גחלים לוחשות previous question on עצים (that the גמרא should have asked from all עצים, not only עצים להסקה), or is it a question even on the answer of the מרא (סתם עצים להסקה), that nevertheless even if it is להסקה but it is still שוה ביעורן שוה even by the גחלים?

 $^{^{14}}$ לוחשות literally means whispering; this refers to burning coals who appear to whisper to one another (see רש"י ע"א).

¹⁵ This מ"ד must maintain that even by (burning) coals we consider the איסור to be present and therefore the bread is if baked with איסור, for the bread is absorbing the actual איסור.

¹⁶ The בעין is when we use the coals and even at that stage the בעין and being destroyed, so it is הנאתה and being destroyed, so it is קדושת שביעיר, it should therefore have קדושת שביעיר. See 'Thinking it over' # 2.

¹⁷ If the איסור would be considered destroyed by גהלים לוחשות why would the bread be אסור, it absorbed nothing from the איסור which was already destroyed (see footnote # 14).

¹⁸ See footnote # 8.

¹⁹ See footnote # 16.

²⁰ See footnote # 10.